

DANICA.

CERKVEN ČASOPIS ZA SLOVENSKE POKRAJINE.

Doksologija.

kako bi se imela glasiti v naši slovenščini — in še nekaj podobnega.

(Dalje.)

In saj tudi Bog sam pravi v četrti zapovedi: „Honora patrem tuum et matrem tuam,“ „Časti očeta in mater svojo.“ Navadno se sicer pri nas ne prestavlja: „č a s t i,“ temuč: „s p o š t u j;“ ali to ni natanko rečeno. „Častiti“ je nekaj unanjega: „spoštovati“ je nekaj notranjega. Lehko je združeno oboje, ali vselej pač ni. „Časti“ se lahko vrednega, lahko tudi nevrednega; „spoštovati“ moremo le poštenega človeka, dasi ga morda nič ne „častimo.“

Ali je pa vsaki oče pošten, vsaka mati poštena? In če nista, kako ju more otrok spoštovati? Kako more otrok spoštovati v svojem srcu očeta, ki ve, da je tat, ali brezbožen preklinjalec, ali pijanec? Kako more spoštovati mater, ki ve, da je to in ono? Spoštovati ne more, ali č a s t i t i m o r a; tako zapoveduje Bog.

Kaj zlasti pomeni v svetem pismu „č a s t i t i,“ to nam razlaga sv. Hijeronim: „Čast se čuti v svetih pismih ne toliko v pozdravih in službah, ki se skazujejo, kolikor v miloščinah in darovih, ki se dajejo. Časti, pravi apostelj, vdove, ki so resnično vdove (t. j. ki nimajo nikoger. Tu čast pomeni dar. In na drugem mestu: Starešine (duhovnike) je častiti z dvojno častjo . . . Gospod je zapovedal, . . . da naj sinovi časte svoje roditelje tudi tako, da jim strežejo s tem, kar je h življenju potrebno.“*

Pri nas se misli pri četrti zapovedi zlasti le na nedorasle otroke: in ni čuda, saj celo novi

veliki katehizem skoraj le o takih govori, poglavitna reč pa je popolnoma izpuščena. Bog na Sinajski gori namreč ni dajal zapovedi otrokom, temuč m o ž e m. Tudi četrta zapoved velja najprej njim, to je možem gospodarjem, ki imajo še stariše žive. Njim zapoveduje Bog častiti očeta in mater, to je, se vsem potrebnim jih oskerbovati, in sicer, kaker opominja Sirah (7, 29) „iz vsega svojega serca,“ to je, se vso ljubeznijo.

Judje, kaker se bere, prav umejo in natanko izpolnjujejo četrto zapoved tudi še dandanašnji. Gospodar judovske vere, ki ima očeta in mater v hiši, z veliko ljubeznijo skerbi za nje, in od njega se uče njegovi otroci. Zato je življenje v judovskih družinah lepo in veselo; vsaj terdi se to, iz svoje skušnje mi tega ne vemo, seveda ne. Pač pa poznamo nekoliko temu nasprotno silno žalostno življenje po naših slovenskih, kerščanskih družinah, kjer stari oče in stara mati pogostoma zapuščena medlita brez postrežbe, brez potrebne hrane in obleke, gospodarju in gospodinji v zoperno napotje, mladim porednim otročajem v zasmeh in zasramovanje. O, naj bi se vendar povedalo ljudem, komu velja prav za prav

* Lib. 2. Comment. in c. 15. Matth. (Lectiones fer. IV. post Dom. III. Quadr.): „Honor in Scripturis non tantum in salutationibus et officiis deferendis, quantum in elemosynis ac munerum oblatione sentitur. Honora, inquit Apostolus, viduas, qua verae viduae sunt. Hic honor donum intelligitur. Et in alio loco: Presbyteri duplici honore honorandi sunt, maxime qui laborant in verbo et doctrina Dei . . . Praecepit Dominus, vel imbecillitates, vel aetates, vel penurias parentum considerans, ut filii honorarent, etiam in vitae necessariis ministrandis, parentes suos. — „Biblia Sacra“ (Venetiis 1763) razlaga: „Apud Hebraeos honorare non tam est revereri, quam praebere necessaria; hinc etiam apud Latinos munus honorarium dicitur.“ Prim. zlasti Prov. 3, 9, 10: „Časti Boga od svojega premoženja“ itd.

v enako ime. Zato je tako nastopajoč na naj boljem potu, da povsod zaupanje izgubi. In povsod si šepetajo o njem na uho: kako malo se je zanesti na tega človeka — ker si namreč iz malega ničesa ne stori ter bode enak brezvestnež, kadar kaj velicega v roke dobi.

Občeval sem z možem, ki je bil zelo znan v narodu. Vprašan sem bil: „Kakošnih dobrih lastnosti pa ima in kakošnih slabih?“ Odgovor mi je bil: „O samo dobrih vem in niti ne ene slabe.“ Ugovor: „A to pa trdijo vsesploh, kako je natančen.“ In jaz: „Prav uprav to je neka izmed najvrlejših svojosti; kedo pa je danes natančen?“ „Torej prav cel mož“ — bil je moj odgovor.

Dragi! Ni je z lepa nevarneje stvari nego so mali dolgovi. In to prav zato, ker je morda kak človek še prav posebno pozabljive čudi. — Ni nemogoče, da vidiš morebiti časih na trgu pripravno stvar za-se in kar greš, da bi jo kupil. A ko sežeš po denar, opaziš da ga danes ne nosiš seboj. Nikoli ne vzemi v takem slučaju tega na dom — in če te silijo še tako zelo kakor na pol domačemu ter ti govore: Vzemite, vas že opomnimo, da plačate. Pusti vse, da na mestu obleži in še le, kadar se vrneš z denarjem, plačaj in vzemi. — Kakor posebno dobrega znanca bi te morda skoraj naj gotoveje neplačane male svote ne opomnili nikoli — a zapomnili bi si pa o tebi tvoje kaznive lahkomišljenosti za vselej. Z tako malenkostjo si si bil nakopal ime brezbriznega brezvestneža za vse življenje.

II. O velikih dolgovih.

Ne navadite se delati dolgov; prav posebno ne velikih dolgov.

Ne misli, da bo tudi s teboj kakor z onim svetopisemskim dolžnikom (Mat. 18. 24.), ki se mu je odpustil tako velikanski dolg. O 10.000 talentih govori sv. pismo, kar bi bilo po preračunih blizu 50.000.000 naših kron. Dolg torej, ki ga človek skoraj imeti ne more. Ob enem te pa vsaj ta slučaj iz sv. poročila posebno vabiti ne more. To si vganil koj sam, da je tu popisani bil rojen pod srečno zvezdo in da se kaj podobnega v milijon ter milijon slučajih zgodi le enkrat. In še takrat nepričakovana, prevelika

sreča morda dobrega ne rodi. Saj je uprav ta v evangelijskih poročilih tako pomiloščeni grozovite sebičnosti mož, ki po pridobljeni veliki vgodnosti grabi svojega komaj tega imena vrednega dolžnika rohneč: „Plačaj, kar si dolžan!“ (Mat. 18. 28.)

Zato bodi pa glede velikih dolgov še oprezniji nego glede malih. To je: večo svoto dolžan kupiči dan na dan male svote denarja, da se nabere tem potem ob določenem času in da moreš skupno plačati. — Nikaka sramota ni dolg, če se človek dvigne s porabo tacega denarja ter pride kam naprej. A sramotno pa bi bilo, če bi se dolg ne povrnil takrat, ko bi bil že lahko spravil skupaj in se to od tebe pričakuje po pravici.

In česa se še časih zgoditi vtegne ob dolgovih v manj previdnih slojih človeške družbe? Tudi to prihaja na vrsto, da si kedo v zadregi izposodi podložnikovega denarja.

— Na hitro povrnitev naj misli v takem slučaju, če ne postane dvojnati, trojnati ubožec: svojemu podložniku bode telesni in dušni rob. — Prednik podložniku rob!

„Plačaj, kar si dolžan!“ in „vsakemu svoje“ — v teh opominjih je zlato jedro. Iz otroških nagajanj, če kedo komu takrat ni koj hotel vrniti kake igrače, ti je morda ostalo v duši: „Čakaj boš pa sodnji dan nosil za menoj!“

Da bi se to pravilo vrnitve izvrševalo po svetu — ne bilo bi oporekanja več, ne svade, ne preziranja, ne sovraštva. Zavladalo bi medsebojno pravilno naziranje o mojem in tvojem in potihnil bi oponašajoči rek sv. evangelija: „Plačaj kar si dolžan!“

* * *

„Plačaj, kar si dolžan!“ Tako vsak mojih poslušalcev. Če pa meniš, da tega ne bodeš učiniti v stanu, ne preskrbljуй se stvarmi, kojih cene ne moreš poravnati. — Raje ti čakaj, nego bi čakali drugi, ki tega ne morejo ali nočejo. Prvi ti stori svojo dolžnost; potem ti je ne odrečejo tudi ne drugi. Tudi ene noči ne prespij v tistih dolgéh, koje bi bil poravnati v stanu že prejšnji večer. Amen.

uršulink vrnil naravnost v cerkev sv. Jožefa, kjer se je završila dopoldanska slavnost s slovesno peto sv. mašo. Leta 1755. je pel na to nedeljo veliko sv. mašo infulovani stolni prošt grof Karol Žiga Petazzi v novem dragocenem ornatu, ki je stal 1040 gld. Stene presvetišča so ozaljšali tedaj s štirimi zastori iz dvotkanine. Na njih so bili vpodobljeni nekateri dogodki iz življenja sv. Jožefa. Na prvem zastoru na listni strani je bila naslikana njegova zaroka z Marijo, drugi ga je predočeval izvršujočega tesarsko delo. Na evangelijski strani je bila na prvi opni podoba rojstva Gospodovega, na drugi pa beg v Egipt. Tem slikovitim zastorom se je pridružilo pozneje še drugih pet razobešenih po cerkvenih stenah in pod korom. Naslikano je bilo na njih najdenje dvanajstletnega Jezusa v templju, vnitev iz Jeruzalema v Nazaret in trije dogodki iz življenja egiptovskega Jožefa. Vse opne so imele zgoraj marmorirane in pozlačene obrobke. Izgotovil je te zastore neki graški slikar za 176 gld. nemške veljave.

God varstva sv. Jožefa je spremljala osmina in ta se mora skleniti kar najslovesneje, a ni ga lepšega sklepa, nego če se slavnost završi s procesijo. Taka misel je prešinjala vodstvo bratovščine sv. Jožefa, ko je leta 1756. prosilo ljubljanskega škofa grofa Ernesta Attemsa, da bi dovolil bratovščini procesijo tudi še četrto nedeljo po veliki noči; a procesija naj bi šla skozi mesto; saj tudi druge bratovščine: sv. rožnega venca, škapulirska in prepasancev prirejajo izprevoze v mestu, tako so vtemeljevali voditelji bratovščine sv. Jožefa svojo prošnjo za dovoljenje obhoda skozi mesto. Izpolnila se jim je želja: izprevod je bil dovoljen, toda le pod pogoji, da naj se počaka s procesijo, kadar bi se naključilo, da omenjena nedelja trči na konec sv. Ivana Nepomučana pobožnosti v stolnici. Tedaj naj procesija sv. Jožefa počaka, dokler se ne izvrši stolni izprevod. Leta 1756. je torej prvič bratovska procesija krenila v mesto, dočim je bila poprej enakim obhodom odkazana pot zgolj po predmestju. Novo bratovsko bandero iz rdečega damasta s podobo sv. Jožefa poleg Jezusa, na drugi strani pa s sliko sv. Ane z Marijo je tedaj ponosno vihralo mimo starih in novih nun skozi vicedomska vrata, potem preko Novega trga in črevljarskega mosta po Velikem trgu skozi špitalska vrata preko mostu mimo av-

guštincev domov. Ob banderu sta korakala dva svetilca s plamenicama. Poleg velikega bandera so nosili za procesijo več manjših zastavic in bratovski kip, okrožen s šestimi plamenicami.

(Dalje pride).

Zgodovinske črtice iz Bele Krajine do l. 1374.

Pozdravljena krajina brežna,
Rojakov mojih belih dom!
Anton Medved

II. Črtice iz prazgodovine.

(Dalje.)

Sedaj prihajam do zelo kočljivega vprašanja: V kakem razmerju stoji današnji Slovenci s starimi Iliri? Jezikoslovje jih spravlja v zvezo. Naš velezaslužni starina Davorin Terstenjak z mnogimi drugimi dokazuje, da nas mnoga ilirska krajevna in druga imena spominjajo na enaka slovenska imena in je trdnega prepričanja, da so po končanem ljudskem preseljevanju doseljeni Slovenci nove betve istoplemenskih prvobitnikov, ki so svoje prednike pojačale in v narodnem oziru okrepčevale. Ne bo morda pretirano, ako pravim, da je Napoleon I. zares „oživil Ilirijo,“ t. j. zgodovinsko ime naših dežel spravil v veljavo in njih prebivalce spomnil na staro „Slavo.“

Zakaj se jugoslovanski gostinjec (hospic) v Rimu že od svojega začetka v XV. veku imenuje ilirski? Trdno prepričanje o tem daljnem sorodstvu je navduševalo tudi našega očeta - pesnika, da je zapel:

Od prvega tukaj stanuje moj rod.

Če ve kdo za druŕga, naj reče od kod?

Po večini Dolenske, torej tudi v naši pokrajini, je stanovalo ilirsko pleme pod imenom Japodi. Iliri so bili žilavo, ropaŕeljno, drzno ljudstvo; sosedom so bili strah. Filip Macedonski (360—336) jih je toliko vkrotil, da so mu plačevali davek (zinspflichtig). Zoper sina Aleksandra (336—323) so se dvignili in po mnogih bojih in

* Letopis „Sl. Mat.“ 1889 55, 56. Letopis „Sl. Mat.“ 1889 in 1891.

zmagah nad njimi jih je vrgel nazaj, ne da bi jih popolno odgnal. O tem zopet Vodnik:

S Filipom in Sandrom so imeli hud boj,
Latince po mokrem strah'val je njih roj.

Priljubljen jim je bil rop na morju. Rimljanom so veliko prizadeli in misliti so jeli ti resno, kako bi se iznebili nadležnega sosedu. Zakaj:

Že močen na morju Ilirjan je bil,
Ko se ladije tesat je Rimljan učil.

Že 221. l. se spravijo nad nje Rimljani, vdero v Istro, da bi od tu uničili Ilirca na lastni zemlji. L. 181. zgradijo na obmorskem močvirju mogočno trdnjavo Akvilejo (Wasserburg?). Napadi postajajo vedno drznejši in kaj drugega je kazalo napadenim nego to, da bi resno obračunili z njimi. Čuj:

Počasi pa Rimci na vojsko ravna,
Se morju navaja, premaga oba,
Ilir pa v temnice pozabljene gre.

Zadnji ilirski kralj Genting je bil vjet od Rimljanov l. 167. Odpeljali so ga v Rim, njegova zemlja je postala rimska pokrajina. A preteklo je še dokaj let, predno so se dali Ilirci, ki so težko nosili in bitko čutili tujcev jarem, popolnoma ukrotiti in podvreči. Večkrat so si ga skušali otresti, kar je dalo obilo posla obojim. Najhujši je bil zadnji upor, boj za smrt ali življenje ilirskega plemena. Z grozovito silo so Rimljani razširili svojo oblast do Dunava, ki je postal mejni veletok rimskega cesarstva v letu Avgustove smrti 14. l. po Kristu. Od tedaj je vladal mir po naših deželah približno 200 let.

(Dalje pride).

Popotne drobtine.

V.

Kristijanija, 27. julija.

Luteranska stolnica je glavna cerkev v Kristijaniji. Bila je zaklenjena, zato nisem mogel vanjo, pa mislim, da ni nič posebnega. Na vnani steni visi nekaj tabel, ki naznanjajo, kateri pastori službujejo tukaj in kje stanujejo. Med njimi čitaš tudi ime cerkvenega služabnika ter ulico in hišno številko njegovega domovanja, da ga lahko poiščeš, ako bi si hotel ogledati tempelj. Seveda to ni brez stroškov.

Vpraševal sem v Kristijaniji, tej večinoma reformovani trdnjavi, kje bi bila katoliška cerkev? Dobil sem jo blizu kraljevega grada, stoječo nekoliko v bregu. Posvetili so jo narodnemu svetniku Olavu, ki je umrl leta 1035. Bil je norveški kralj in vnet razširjevalec krščanstva. Hiša božja ima gotske oblike. Zgrajena je iz rudeče opeke in v notranjščini razdeljena v tri ladije. Lepa oprava in izgledna snažnost vplivata na ogledalca.

Cerkev velja kakor središče norveških katoličanov, ker ima tukaj škof svoj sedež. Sedanji višji pastir se imenuje I v a n F a l l i z e, rojen leta 1844. v Luksemburgu. Njegova škofija je silno velika, seveda ne glede duš, temveč glede ozemlja. Obsega namreč celo norveško kraljevstvo. Povsod so raztresene njegove ovčice, in zato ima vladika jako dolga pota, da obišče polagoma vse vernike. On je v pravem pomenu besede misijonar, ki se v družbi s svojimi duhovniki žrtvuje v dušni prid izročene črede. Njegova duhovska oblast sega tja gori do Hammerfesta, najbolj severnega mesta na vsem svetu. Ondi imajo od 14. maja do 30. julija dan brez noči, od 21. novembra do 22. januarja pa noč brez dneva.

Kakošni so neki ljudje na Norveškem? vtegnil bi čitatelj vprašati. Večinoma krepke postave. Mislim da je vsaj polovica takih z rumenkastimi lasmi. Značijo jih tudi nenavadno velika stopala. Pri črevljarjih vidiš obutev, v kateri bi ti opletali nogi semintje. Norvežanom je pa ravno prava. Domačini so potomci Normanov, onih drzovitih veslarjev, ki so svojedobno nadlegovali evropejska obrežja. Imenovali so se z drugo besedo Vikingi. Posebno radi so obiskovali angleška in francoska pristanišča ter delali ondodnim prebivalcem dovolj preglavice. Za kralja Olava Svetega, ki smo o njem zgoraj govorili, se je večina Normanov pokristijanila in postala milejše narave. Sedanji rod je mirnega in resnobnega značaja. To so hladnokrvni ljudje, katerim je silovitost morja, gorovja in podnebja vtisnila pečat vstrajnosti v vseh neizgodah življenja.

Župnik Josip Lavtižar.

Popotni spominji na Dolensko.

„Lepa naša domovina.“

Hrvatska nar. pesem.

(Dalje.)

Solnce se je bilo pričelo nagibati v zaton. Zato nama je bilo s sopopotnico treba misliti na odhod proti železnični postaji, kamor je od samostana še dosti hoda. Cesta vodi skozi obširna polja, ki so, mislim da do malega, lastnine samostanske. K levi dalje za polji se razprostira gričnat svet proti Št. Vidu; k desni pa se v ozadju polja pričenja vzdigavati na zapad polagoma gorovje, na katerega višinah in temenu so v velikih presledkih nasejane župnije: Štanga, Prežganje in zaradi svojega razgleda sloveče Janče. Da-si pot od Zatičine do železnične postaje ni videti dolg, vleče se vender precej. V neposrednji bližavi postaje se razkrižavajo ceste. Od vzhodne strani gori pridrži državna ter vodi proti zapadu do Višnje gore. Cesta, ki pelje od Zatičine od severa, vodi pa naravnost proti jugu. V kaki tričetrt uri prekorači žalno-zgodovinsko vas Muljavo, ter vodi naprej proti sloveči božji poti Krki. Bližnji sosed železnične postaje so grajščini enaka poslopja „pri Federman-u“. Tu so se nahajale za časa prvega samostana baje njegove mesnice. Koj naprej gori ob državni cesti razprostira se vas Hudo. —

Precej dolgo nama je bilo čakati na prihod vlaka, ki naju je odpeljal proti Višnjigori in dalje. Tako čakanje je včasih nekako dolgočasno; za mene je bilo pa ta dan tem bolj, ker se nisem počutil popolnoma zdravega. Ko poslednjič pridrdra vlak, zasedli smo čakajoči naglo vozove, v katerih je bilo pa ozračje precej soparno. Od Zatičine naprej se okolica hipoma izoži in vlak drdra po tesni dolini tik državne ceste, ki se mu vije k desni roki. Kmalu smo privozili do graščine „Pod Smereko“, ki stoji nad državno cesto na desni nekoliko vzvišeno nad dolino, nekako naslonjena ob belo-peščeno gorovje. Časa zidanja in kedo je dal grad zgraditi, zgodovinar Valvazor ne navaja. Kakor lastnike grada piše zaporedoma: Gospode Lamberge, Ursini-Blagaja in Jurija barona de Les. Naše dni mu je gospodar daleč znani čebelar Rotschütz (po naše Rožič), ki pa je baje poslednji čas po dovoljenju ministerstva izpremenil priimek v drugega in se kličie sedaj Ravenegg. Svoje velike čebeljnake ima po-

leg gradu; čebele pa prodaja na daleč, večinoma v inozemstvo. Naj omenjam tu to-le: Ko sem bil l. 1869. v gospodarstvenem tečaju na Dunaju, ni nam mogel naš docent dr. F. Maelicher, ki je poučeval o čebeloreji, nikoli dovolj pohvaliti znamenitosti in plemenitosti kranjskih čebel. Dajal jim je prednost pred vsemi drugimi plemeni, in nazival je: „Die Krainer Biene“. — Neke znamenitosti o podsmereškem gradu naj še omenjam, da si je, kakor se mi je zatrjevalo, to le prazna bajka. Ko sem v mladostnih letih potoval po teh krajih, pripovedovalo se mi je mnogokrat, da je v tem gradu mnogo tako privajenih in vdomačenih káč, ki kar neovirane lazijo po hodiščih in celo po sobah. Prebivalstvo grada in golazen se kar ne brigajo drug za drugega. Da bi se zagotovil o resnici tega, in če je dandanes temu še tako, zavprašal sem se pismeno pri dobrem znancu, ki pozna grajske razmere. A zagotovil me je, da v gradu nihče o tem kaj ne ve, in da je to prazna bajka. Včasih so imeli pregovor: „Prodam, kakor sem kupil,“ torej tudi jaz tako.

Urni hlapon nas je jadno pripeljal na naslednjo postajo: v Višnjo goro. Človek bi naše dni nikakor ne prisojal temu kraju take znamenitosti, kakor jo v resnici ima že od nekelej. Komur je prilika, pogledati v slavnega Valvazorja XI. knjigo, str. 628., vidi na nizkem holmcu trdnjavi enako stoječe mesto Višnjo goro. K levi roki in tik na vrhu strme gore je višnjegorski grad, ki se nam pa sedaj kaže le še kakor zadnji ostanek one vse vkončevalne moči, za katero ima naša doba izraz „zob časa.“

Nadučitelj Jos. Levičnik.

(Dalje pride).

Iz sveta.

Redi in kongregacije na Ogrskem. Ta čas je na Ogrskem 18 moških redov ali kongregacij, ki imajo 208 ali manjih ali večih redovnih hiš. V njih je 1911 redovnikov. — 17 tamošnjih ženskih redov ali kongregacij ima pa 327 bivališč in v njih 3999 redovnic. — G m o t n o s t a n j e redov na Ogrskem se n i k a k o r n e m o r e i m e n o v a t i s i j a j n o.

„Los von Rom“ — proč od Rima — to gibanje, ki so si od njega luteranci toliko nadejali, pojema. Na severnem Češkem n. pr. je bilo

l. 1901. prestopov 2500, a l. 1902. le 1500, lani 1200. Dvema mladima vikarjema iz Nemčije je bilo prepovedano v Avstriji oznanovati „čisto evangelije“, ker je bilo njuno delovanje naperjeno naravnost proti verskemu miru — sedaj pa ju proglašajo na Nemškem za mučenika in za priči, kako se preganja evangelijska cerkev v Avstriji. Kdo kali mir? Mar ne luteranci, ki vsiljujejo mirnim katolicanom ščuvajoče predikante? „Danica“ je pa že ponavljaje omenjala k. š. Zlatoustega besedila: „Na protestantizem ne prestopi nikdo iz prepričanja — nego le vojen po kaki strasti.“ — Temu besedilu pritrjajo tudi danes sami protestantski pastori, ki so se ob takih pridobitvah izražali že govoreč: „Te pleve pa raji koj vam katolikom puščamo.“ — „Danica“ bi navedla markanten pogovor med smohorskim dekanom dr. Jernejem Levičnikom — železniskim rojakom — in koroskim pastorem. Levičnik je izgubil namreč neko tako katoličanko; pastor jo je pa vpeljal v svojo čredo. A s kakim navdušenim izrazilom jo je vpeljal — tega „Danica“ v svoji eleganci ne more ponavljati. — In Slovenci, prav kakor v Jernej Levičnikovi dobi — prav tako je s temi prestopi še danes. Zato vi, pametni Slovenci, ne prestopate. In zato slava vam in vaši naravnosti slava! B. P.

Iz domovine.

Slava našim zaslužnim rojakom! Meseca kimalca t. l. so dobili trije naši veljaki spominske plošče na svojih rojstvenih domovih: dne 1. minulega meseca oo. frančiškana: profesor Ladislav in Florentin Hrovat v Velikih Hribih v Tuhinski dolini, dne 25. pa slavni Jurij Vega Zagorico v Moravski zupi. Vsakemu Slovencu, ki mu je kolikaj mar narodni prospeli, so v čisljih imena gorenjih slavljencev. Prvih dveh ni mogla vtisniti samostanska celica, da bi ne bila zrtvovala vseh svojih moči „vdovi tožni zapuščenim“ — domovini slovenski — in baron postal Vega — koliko je on storil za njeno pro-

slavo doma in v vesoljnem učenem svetu. — Z odkrivanjem spominskih plošč, so bile v zvezi primerne cerkvene in narodne slavnosti v Tuhinju, Zagorico in v Dolskem. —i—

Ljubljanska škofijska kronika.

Premilostni gospod dr. Anton Bonaventura Jeglič, knezško ljubljanski, se je odpeljal 16. avg. s kanonikom And. Kalanom v Maribor, da se dogovori s prevzviš. gospodom lavantinskim knezškofo dr. Minaelom Napotnikom o enakem besedilu cerkvenim molitvam za vse slovenske kraje. — 17. avg. je maševal na Selu v karmeličanski cerkvi. — 18. avg. je imel v stolnici slovesno sv. mašo o priliki rojstnega dneva našega cesarja. — 21. avg. je izpovedoval in pridigal na Dobrovi. — 23. avg. je otvoril evharistijski shod v Ljubljani in imel 24. avg. v stolnici pridigo, pontifikalno mašo pa je imel prevzviš. gospod Andrej Jordan, nadško goriski. — 28. avg. je bila vizitacija in sv. birma v Begunjah na Gorenškem. — 29. avg. ga je obiskal prevzvišeni gospod nadško zagrebški dr. Jurij Posilovič, ki si je ogledal Škoijo Loko, Goričane in Ljubljano ter se 31. avg. odpeljal v Zagreb. — 2. septembra je preoblekel nekoliko redovnic v ursulinskem samostanu v Skofji Loki in sprejel od drugih redovne obljube. — 4. septembra je maševal in pridigal v Crngrobu. — 7. sept. je posvetil v Polju največi kranjski, 109 stotov težki zvon ter imel 8. sept. ondi vizitacijo. — Kanonična vizitacija z birmovanjem je bila 10. sept. v Mosnjah, 11. sept. v Kamni gorici, 18. sept. v Javoru pri Ljubljani, 25. sept. pri Sv. Katarini, 2. oktobra v Smarnem pod Smarno goro. — 11. sept. ga je obiskal milostni gospod dr. Anton Mahnič, škof krški. 13. septembra je maševal pri ursulinkah v Ljubljani radi shoda „Daničarjev“ in se udeležil tudi njih zborovanja in komersa. — 4. oktobra je imel slovesno sv. mašo v stolnici o priliki godu presvetlega cesarja Frana Josipa I. — Meseca septembra je bival, kadar ga niso ovirali drugi posli, na Goričanah.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za vse leto 6 kron, za pol leta 3 krone, za četrt leta 1 krono 50 vin. Zmaj Avstrije velja za vse leto 7 kron, za Ameriko 9 kron. Ako bi bil petek praznik, izide „Danica“ dan poprej.

V Ljubljani se dobivajo posamezne številke po 10 vinarjev v tabakarni: Makso Brusar, pred škofijo 12.